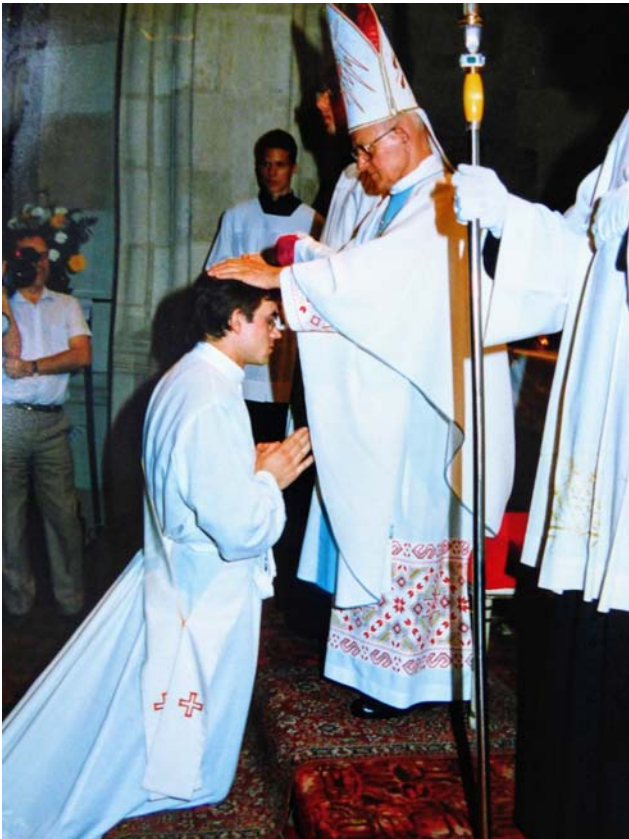

SMOLENICKÝ POSOL 2/2018

FARSKÝ ČASOPIS, XVIII. ročník, 29.6.2018 na sviatok sv. Petra a Pavla

Vdp. ThLic. Peter Šimko bol vysvätený 19.6.1993 v Bratislave. Svätiteľom bol Mons. Dominik Hrušovský.

Foto archív Peter Šimko

CESTA k výročiu kňazskej vysviacky Júlia Rakovská

Nádejou zo slnečnej soboty
zmužnené kroky viedli do neznáma.
Vždycky som chcel mať srdce ako Ty,
aj Tvojej Matke vravieval som "mama".

Duše zradných ciest jednota
privádzam domov, do košiara neba.
Keď kalich naplňaš mi po okraj,
ja dal by som zaň stokrát viac než seba.

Čas zrnká piesku v presnom poradi
sype jak vietor na úpäti zimy.
Na stene krížik dychom pohladí,
vtedy len šepnem, "nuž viem... chýbal by mi."

JEDNODUCHÁ RADA PETER ŠIMKO

Skúsiť sklamanie, nie je dnes nič zvláštne. Život je ako cesta na mori. Niekedy je pokojné, inokedy búrlivé. Ale prečo sa to deje? Aby sme sa lepšie spoznali a naučili žiť.

Je to ako s chytaním zvierat do pasce. Pasca musí byť buď skrytá alebo musí obsahovať návnadu. V našom prípade nejde o zvieru, ale o človeka, ktorý má padnúť do pasce, ktorú mu nadstavil nepriateľ (satan), aby sme nesplnili Boží plán, pre ktorý sme prišli na tento svet.

Čím sú nám ľudia bližší, tým hlbšie nás môžu zraniť, čím viac od ľudí očakávame, tým viac nás môžu sklamať. Často sú to ľudia z kostola, môže to byť kňaz alebo kolega v kancelárii, niekto, s kým chodievame na dovolenku, kto vyrastal s nami, býva s nami a pod.

Ak začnem seba vnímať ako obeť a obviňovať tých, ktorí mi ublížili, potom budem ospravedlňovať svoju zatrpknutosť, neodpustenie, hnev i závisť. Dobré je len to, že sa takto zverejnil môj skutočný stav duše, teda môžem sa spoznať, aký naozaj som. Takto mám šancu zmeniť sa. Nie sme svätí a nemáme právo niekoho súdiť. Súd patrí Bohu.

Aký je na to liek?

To, že sa ma situácie negatívne dotkli, je znakom toho, že som sa dostal pre svoju pýchu do pasce. Z pasce je aj cesta von: Odpustenie a ešte jedna jednoduchá rada.

Tento týždeň som bol na ročníkovom stretnutí po 25-tich rokoch zo seminára. Jeden môj spolužiak Milan sa s nami podelil o túto skúsenosť. Ako chlapec chcel byť kňazom, začal sa aj pripravovať na kňazstvo a v tom prišla do jeho života jedna veľmi negatívna skúsenosť. Miništroval a po sv. omši jedna babka dávala farárovi peniaze a on od nej pýtal viac, tak babička vysypala drobné. Keď to videl, odišiel znechutený a nechcel mať s Cirkvou už nič. Chcel byť kňazom, ale takto? Nikdy! Keď prišiel domov, keďže mal kamarátov jezuitov, spomenul si na jedného jezuitu, ktorý mu dal túto radu: Keď zažiješ od ľudí niečo pekné v živote, alebo čítaš niečo pekné zo životopisu svätých, povedz si – takýto by som chcel byť. Ak zažiješ od ľudí niečo zlé, povedz si – takýto nechcem byť. Takáto jednoduchá rada mu pomohla vyjsť z pasce pohoršenia, ktorú mu satan pripravil cez kňaza, aby sa nikdy nestal kňazom. A tak vyšiel z tohto boja posilnený, lebo si povedal: Chcem byť kňazom, ale nechcem byť taký ako tamten.

A ako je to s nami? Aký chceme byť? Prečo zažívame sklamanie? Aby sme vedeli, aký nemáme byť. Je to jednoduché, ale účinné. Učíme sa zo života :-)

EDITORIÁL

Udeľovanie sviatostí vo farnosti je vždy pekným a slávnostným obdobím. Máme za sebou (niektorí doslova) birmovku, 1. sväté prijímanie a aj kopu iných zaujímavých zážitkov. V slávnostnom, priam jubilejnom duchu pokračujeme tento rok aj naďalej. 25. výročie kňazstva pána dekana ThLic. Petra Šimka je udalosť hodná vyjadrenia vďaky za povolanie ku kňazstvu. Možno sa nám pri tom v myslí vynoria aj všetci tí kňazi, ktorých sme v živote stretli a preukázali nám milosrdenstvo, vyslúžili sviatosti, poradili, pochopili. Do tejto mozaiky zapadá i naša redakčná návšteva Mons. Miloslava Mrvu a rozlúčka s pánom kaplánom. Príjemné chvíle so Smolenickým poslom.

redakčná rada

Pod'akovanie

Touto cestou ďakujem ešte všetkým gratulantom a veriacim, ktorí mi prejavili priazeň, či už osobne alebo v modlitbách pri príležitosti mojich 90.-tych narodenín!

Bohu vďaka a Boh vás všetkých žehnaj!

Eleonóra Čurajová

OPRAVA

V čísle 1/2018 na strane 3 je autorom fotografií „Oprava strechy, kostol v Neštichu“ pán MARIÁN HORNÁČEK. Ospravedľňujeme sa za chybu a ďakujeme za fotodokumentáciu.

Je slnečné nedeľné popoludnie ako stvorené na návštevu. Zopár členov Smolenického posla zavialo do Nitry. Možno mnohí nezachytili a možno áno, ale Nitra sa stala novým bydliskom dôstojného pána Mrvu. Chceli sme zistiť čo-to o jeho novom mieste, kde býva takmer rok, o jeho knihe, ktorá sa dostala do rúk aj zopár Smoleničanov a čím sú naplnené jeho dni.

Ak by ste čakali znaveného osemdesiatnika, nedočkali by ste sa, nechýba povestná iskra v očiach, úsmev na tvári, hoci zdravie mu už tak neslúži. Najprv zist'uje ako je to s nami, kde sme, ako sa nám darí. Na ťahu sme my. Zhoršujúca sa pohyblivosť mala za následok prest'ahovanie sa do iného zariadenia, „chodítko“ sa stalo novým nevyhnutným priateľom „starčeka“, ako sa dôstojný pán niekoľkokrát skromne nazval. Spomína na svoju mladosť, obrátenie a naplnenie vnútornej túžby slúžiť Pánovi, ktorú spočiatku popieral. Túto svoju duchovnú cestu budúceho kňaza vykresľuje aj vo svojej knihe, ktorá je akýmsi pod'akovaním Pánovi. Číta sa veru jedným dychom a vrelo odporúčame. Celý náš rozhovor je pretkávaný životnými a duchovnými radami, tak príznačnými pre dôstojného pána, ktoré nás „nasýtia“ a opäť pripomenuli, že za náš pevný duchovný základ vďačíme práve jemu. Nezabudne ani na všetkých tých bývalých farníkov, ktorých by potešil jeho pozdrav.

Vďaka za požehnaný čas vo vašej spoločnosti a vďaka za nové prepojenie s nami – za prihováranie sa práve cez Smolenický posol, ktorý ste kedysi založili a ktorý sa prehupol do svojej 27. sezóny.

Emília Bihariová

ZOBOR ZDRAVÍ ZÁRUBY

MILOSLAV MRVA

Keď som sa svojho času prechádzal po malokarpatských vrškoch, zvlášť z Havranej skaly som za jasného počasia videl Zobor. Teraz, keď sa nachádzam v starobylej Nitre, zasa naopak, vidím malokarpatské vršky s najvyšším vrchom Záruby.

Môj spolubývajúci bol oslovený, aby sa vrátil do Prešova k zaopatrovaniu chorých v nemocnici a nevie sa rozhodnúť. Hovorím mu: „Viktorko, keď máš ešte možnosť a zdravie ti dovoľí, ber to! Aby si bol ešte užitočný. Čo by som ja za to dal, keby som mohol ešte pastoračne pomôcť! Ale už to nejde!“

Ale čo však môžem, to sa snažím ešte robiť – modlím sa za všetkých, zvlášť za tých, kde som pôsobil, známych, priateľov... Služim sv. omše, žehnám navôkol a ešte skromne prispievam do časopisov – do týždenníka Farská rodina v Hlohovci, do Humanusu – soc. ústavu, kde som predtým pôsobil a členky redakčnej rady zo Smoleníc ochotne súhlasili, že aby som prispieval aj do Smolenického posla ... aj preto, že som stál pri kolíske

Po dvojročnom pôsobení v našej farnosti nám odchádza náš pán kaplán vdp. **Mgr. Peter Švec** do Cífera. Ďakujeme mu za jeho sviatostnú pastoračiu, citlivý prístup k chorým, ktorých v našej farnosti navštevoval, za jeho fundované kázne, prípravy na sobáš, pomoc pri administratíve, Večeradlá s Pannou Máriou i pobožnosti k prvým nedeliam v mesiaci a osobné kontakty s veriacimi našej farnosti.

Nech Pán ho drží v dobrom zdraví tela i duše a naplnia svojím pokojom a láskou a istotou jeho prítomnosti, aby ho tak, ako jeho patrón sv. Peter, vždy nasledoval, aj keď nie vždy život ide tak, ako by sme chceli, podľa slov nášho

Učiteľa: „Veru, veru, hovorím ti: Keď si bol mladší, sám si sa opásal a chodil si, kade si chcel. Ale keď zostarneš, vystrieš ruky, iný ťa opáše a povedie, kam nechceš“ (Jn 21,18).

jeho zrodu v r. 1990. A tak pod hlavičkou Zobor zdraví Záruby (Z – Z) by som sa rád podelil s Vami o niekoľko skromných myšlienok.

Záruby majú výšku 768 m n.m. a Zobor 587 m n.m. Teda Záruby sú síce vyššie, ale Zobor má bohatú históriu náboženského a aj kultúrneho charakteru. Spomeniem kláštor sv. Hypolita – sídlo benediktínov od 9. do 15. stor. Podľa českého kronikára Kozmasa, tu zomrel aj kráľ Svätopluk. Žili tu svätci sv. Andrej Svorad či Beňadik. Potom je tu aj kláštor sv. Jozefa, kde boli kamaldulskí mnísi a iné kultúrne, či historické pamätihodnosti.

Na úvod by som chcel vyjsť z čistej základne. V istej rybárskej osade platí nepísaný zákon, že ženu, ktorú pristihnú pri cudzoložstve, musia zhodiť z vysokého brala. Starší z osady odsúdili ženu, ktorá bola svojmu mužovi neverná s jedným námorníkom. Na druhý deň ráno rozsudok vykonali. Aké však bolo prekvapenie všetkých, najmä starších rybárov, keď videli, že žena kráča od priepasti zdravá spolu so svojím mužom. Starší sa hneď pýtali, že čo sa stalo? Ako je to možné? Podvedený manžel zišiel v noci do skalnej steny, nad priepasťou napol siet' z pevného lana a vyložil ju trávou, senom a vankúšmi. A tak môžeme povedať, že žena padla do siete odpúšťajúcej lásky svojho manžela. A tak nás ani neprekvapí, že aj starší jej odpustili.

Keď sa tak zamýšľam nad svojou minulosťou, uvedomujem si, že za tých 17 rokov, čo som u vás v Smoleniciach pôsobil, som mohol lepšie slúžiť... hoci nás hamovalo nevhodné prostredie, obmedzovala nás vtedajšia ateistická vrchnosť (rôzne kontroly – hýbali sa „záclonky“ na niektorých oknách, kontrolovali sa autá pred farou a iné... napr. keď som chcel ísť hrať s chlapcami futbal, museli byť v aute všetci sklonení, keď sme prechádzali cez dedinu a „nasáčkovani“ a tak sme išli hlboko do hôr, aby nás nik nevidel...) uvedomujem si, že som mal byť smelší a odvážnejší. No a snáď som aj niekoho urazil alebo ublížil nevhodným slovom... Tak v duchu tých starších rybárov, kde sa prejavila sila odpúšťajúcej lásky, aj ja vás prosím o odpustenie! Ako aj v duchu tejto lásky ja vám odpúšťam!

To bolo v minulosti. Ale nám treba pozerat' dopredu!

Foto Emília Bihariová

Tam je naša trvalá vlasť – nádherný domov „nie rukou zhotovený“, ale večný! No a tak, keď zazriete Zobor, pomyslíte si, že tam býva človek, ktorý vás má rád, ktorý sa za vás modlí a ktorý vám na diaľku žehná! A zasa aj ja, keď uvidím malokarpatské vršky, pomyslím si, že tam žijú moji bývalí farníci zo Smoleníc, Nešticha, ba aj z Lošonca, Z Horných a Dolných Orešian – kde som pôsobil, že tam žijú ľudia – zväčša dobrí a priateľskí. A že budem prosiť Boha za nich, za ich zdravie a šťastie, pokojný život v rodinách a hlavne za ich večné a trvalé šťastie!

otec Miloslav spod Zobora

MODLITBA PÁPEŽA JÁNA XXIII. (Pripravila Mária Romanová)

Nebeský Otče, ďakujem Ti, že som si odpočinul a znova sa prebudil. Je to Tvoj dar! To čo je dnes mojou povinnosťou chcem robiť tak, ako by si to robil Ty. Každého s kým sa stretnem mi posielaš, aby som v ňom spoznal svojho brata. Vo všetkom čo urobím a poviem, nech sa mi zjaví láska, ktorou Kristus všetkých objíma. Nech mám cit pre druhých a myslím na nich viac ako na seba. Nech nie je zo mňa mrzutec, ale nech som ku každému milý a láskavý. Nech vo mne zostane aj štipka humoru, ktorého je tak za potreby. Od Ducha Svätého si vyprosujem Tvoju milosť, aby mi vo všetkom pomáhala. A ešte jedno, dovoľ, aby som prostredníctvom Panny Márie priviedol každého aspoň o krôčik bližšie k Tvojmu synovi.

DO SRDCA MI PRÍD

20. MÁJA 2018

ZUZANA HODULÍKOVÁ

Sú míľniky v živote človeka, ktoré zanechajú nezabudnuteľné spomienky na duši, zohrejú naše srdcia a pomáhajú aj pri prekonávaní prekážok a ťažkostí každodenného života. Prvé sväté prijímanie takým míľnikom bezpochyby je. Je to krásny a vzácny deň s nezabudnuteľnou atmosférou, ktorý s radosťou očakávajú nielen deti, ale aj ich rodičia, starí rodičia, krstní rodičia a vlastne celé rodiny. Takýmto dňom sa pre 15 prvoprijímajúcich detí v Smoleniciach stal 20. máj 2018.

Dojímavým momentom pred samotnou slávnostnou svätou omšou bol keď sa rodičia v slávnostnej nálade stretli so svojimi deťmi na fare a po úvodnom slove pána dekana dali svojim deťom svoje rodičovské požehnanie v podobe krížika na čelo, aby ich sprevádzalo nielen v tento veľký deň. Následne sa sprievod detí odetých do nádherných slávnostných rúch, odobral smerom ku kostolu a spoločne s

krížom, miništrantmi, s pánom farárom a s pánom kaplánom, vošiel do krásne vyzdobeného kostola, na čom mali veľkú zásluhu aj rodičia prvoprijímajúcich detí, ktorí venovali svoj čas a energiu, aby pripravili kostol na dôstojné slávenie svätej omše. Úprimné slová pána dekana počas kázne a taktiež úprimnosť a nevinnosť prvoprijímajúcich detí počas spevu piesní, nesenia obetných darov či samotného prvého svätého prijímania boli veľmi dojímavé. Rodičia na záver svätej omše poďakovali pánovi dekanovi, pánovi kaplánovi, pani katechétky a pani kostolníčke za všetko ich úsilie, ktoré vynaložili na prípravu na 1. sväté prijímanie. Takmer mesiac po 1. sv. prijímaní sme sa Samka spýtali na jeho dojem a zážitky z tohto dňa:

Čo bolo najkrajšie na slávnosti 1. sv. prijímania?

S: Pre mňa bolo najkrajšie, keď sme spievali pre mamy a otcov ďakovnú pie-

seň. Z tej piesne som bol veľmi dojatý. Videl som, že môj tata bol tiež dojatý. Ešte krásne bolo, keď mi pán farár dával prvé sv. prijímanie, po ktorom som dlho túžil.

Aký najkrajší dar si dostal?

S: Najkrajším darom, ktorý som dostal bola Eucharistia, ktorá je živý Ježiš Kristus. Okrem toho som dostal aj hodinky od krstných rodičov, veľa sladkostí, diplom od pána dekana a pána kaplána, knižku o Ježišovi a ruženec.

Aj keby sa možno zdalo, že už je „po všetkom“, opak je pravdou - týmto dňom sa nič nekončí, ale naopak, začína sa život s Pánom Ježišom, ktorého deti prijali v Eucharistii, aby precítili jeho lásku a aby tejto láske zostali verné po celý ich život. Svätá Terezka z Lisieux spomína na deň prvého svätého prijímania takto: „Najkrajší zo všetkých dní napokon prišiel!...Bol to božek lásky. Cítila som sa milovaná a hovorila som: Milujem ťa, dávam sa ti navždy.“

Počas šk. roka sa deti, predovšetkým tie prvoprijímajúce, modlili pred sv. omšou v nedeľu ruženec.

Že aj príroda je miestom pre modlitbu, sme sa presvedčili po jednej detskej sv. omši na Molpári.

TELO A KRV

MÁRIA ROMANOVÁ

V jednej slovenskej piesni sa spieva: „Vino je krvou a chleba je telom, tak čo je vlastne naším cieľom?“ Prečo chodíme na sväté prijímanie? Čo to pre nás znamená? Mnobokrát si to ani neuvedomujeme a ideme akosi automaticky, zo zvyku. Počas svätej omše prichádza k nám, znižuje sa, sám Pán Ježiš, ktorý nás miluje. Vedť sme jeho deti. Odpúšťa nám naše slabosti, hriechy, prebrešky voči bližnému, uzdravuje nás, lieči. Často krát, keď nás niečo stretne, či choroba, nejaké problémy v rodine, v zamestnaní – sme schopní stiahnuť ho z kríža. Aby nás vypočul a pomohol. A tu je vlastne odpoveď na otázku v piesni – čo je vlastne naším cieľom. Každá svätá omša je obeta za naše hriechy. Nikto nie je bez hriechu. Ako hovorí Ježiš zákonníkom v evanjeliom príbehu, keď chcú kameňovať hriechnu ženu – „kto je bez hriechu, nech prvý hodí kameň“. Tak je na nás, čo všetko vkladáme do jeho rúk – či bolesť, či radosť a jeho prítomnosť sa ukáže na „ovoci“. Jedna slovenská čipkárka a členka budobného súboru sa na kameru veľmi pekne vyjadrila čím máme byť. „Treba byť jednoduchým Božím nástrojom a s Bobom sa žije skutočne nádherne.“ Tak máme šancu. Nežabodme ju!

VDP. THLIC. PETER ŠIMKO

POZNANÝ I NEPOZNANÝ

Detstvo a mladosť

Pochádzam z Nového Mesta nad Váhom. Narodil som sa v roku 1969 ako najmladší zo štyroch súrodencov. Môj otec, keď som sa narodil, mal 50 rokov, mama 42. Chceli ma, lebo hlavne moje sestry chceli ešte ďalšieho súrodenca. Na detstvo mám pekné spomienky. Rád som sa hral, blúdil s otcom v prírode pri zbieraní hribov, chytal hmyz a zvieratá. Kurín, záhradka, zabíjačky, motorka, opravy auta, prázdniny u babky či u sestry, tajné kresťanské stretká s mladými, bicyklovanie, futbal, strieľanie, akordeón, atletika, lezenie po skalách a do štôlní, stanovanie v prírode, robenie chemických pokusov a zaháňanie nudy matematickými príkladmi – to všetko patrí k môjmu životu ako teenagera. Mal som vždy rád dobrodružstvo a rozprávky.

Problémy prišli až na základnej škole, kde som od 2. triedy zažil šikanovanie od učiteliek, lebo som chodil do kostola a môj otec bol politický väzeň. Skončilo to tým, že som za zajakával a mal komplexy hlavne vystupovať na verejnosti. Mal som veľmi málo priateľov, veď kto by sa priatelil s nepriateľom režimu? V rodine som bol šťastný, vonku osamelý s výnimkou kresťanov, ktorí nás prijímali. Tak som si začal na to zvykať. Povolanie byť kňazom bolo pekné, ale nie pre mňa, keďže som mal svoje hendikepy. Mal som radšej prírodu a bicykel. Chcel som študovať najprv veterinu na exotické zvieratá, potom mineralógiu a geológiu.

Cesta do seminára

Zlom nadišiel pri jednej sv. spovedi, kedy pán farár sa ma opýtal, či nechcem byť kňazom. Samozrejme, povedal som nie, veď som aj chodil s dievčaťom, ale moja odpoveď „nie“ bola zo strachu, lebo sa ma opýtal na niečo, s čím som bojoval dlhé mesiace, teda, že som Bohu stále dokazoval, že pre mňa cesta byť kňazom je hlúposť, lebo mám problémy v

6-ročný, na Vianoce 1975

1. sr. prijímanie, s rodičmi a so sestrami

Cyklistika bola viac než záľuba a trvá dodnes

komunikácii a bojím sa vystupovať na verejnosti, čítať a pod. Nastal vo mne veľký boj. Úľava prišla až vtedy, keď som pred Bohom kapituloval. Nemal som však odvahu povedať to farárovi, ale niekomu som to musel povedať – kamarátovi, ktorý sa už hlásil na teológiu. Nechcel som, aby to povedal farárovi, ale aj tak mu to povedal a potom sa už veci rozbehli, síce nie tak ako som chcel, ale tak, aby sa splnila Božia vôľa. Tak som sa už poručil do Božej vôle.

Problémy nastali hneď, ako som na gymnáziu oznámil, že neidem na geológiu, ale na teológiu. Plánovali ma vyhodit' z maturity, spolužiakom nahovorili, že kvôli mne sa nikto nedostane na vysokú školu, degradovali ma z funkcií. Toho, ktorý si ma zastal, vyhodili z maturity. Bol som blízko psychického zvrútenia, ale Boh mi pomohol tak, že dopustil, že ma zrazilo auto a ja som si oddýchol od všetkých stresov s otrasom mozgu v nemocnici. Pomohlo mi aj to, keď som počúval mladých, ako nacvičovali v kostole spevy. Nikto nerátal, že prídem na maturity, lenže prišiel som a skúšky urobil.

Vtedy som pochopil, aký Boh je manažér. Zistil som, že nie som Pánom svojho života, ale že Boh je najlepší manažér, aj keď koná cez ľudí, ktorí sú omylní. Lenže Boh sa našimi chybami alebo hriechmi nedá obmedziť. Stačí len poslušnosť Bohu. Boh všetko obráti na dobré, ak mu povieme áno.

Kilometre na bicykli

V cyklistike bol môj brat pre mňa vzorom. Chodil na závody a bol naozaj dobrý. Aj teraz, hoci má 60 rokov, chodí na závody. Brat ma naučil bicyklovať ako 10 ročného, ale odvtedy sa stal bicykel mojim druhým životom. Chcel som byť ako Eddy Merckx. Bicykel ma učil trpezlivosti, taktike a sile vôle. Bola to aj radosť zdolávať najťažšie kopce. Začal som trénovať cez Svazarm Nové Mesto nad Váhom a mal som super trénera, ktorého vtedy chcela aj Škoda Plzeň. Mal som individuálny program, lebo so mnou časom už sotvakto chcel trénovať, lebo som ukonal všetkých.

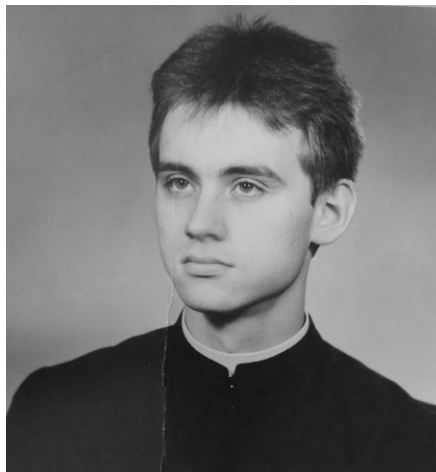
Niekoľkokrát som musel meniť či opravovať bicykel, lebo som trhal rámy, pedále, špice, vidlice atď., takže vydržala iba značka Campagnolo. Moja špecialita boli časovky, špurty a vrchy. Na jednej časovke s rozbehom som 4 km prešiel za 3,56 min (s podporou vetra). Myslím si, že najväčší boj bol u mňa opustiť cyklistickú dráhu a venovať sa iba jednému „vrcholovému športu“: kňazstvu. Ako 25-ročný, už ako kňaz, som dostal turecký zápal pľúc, takže som bol rád, že žijem. Mal som na krku astmu, takže veľké športovanie išlo bokom. Bol som rád, že prejdem peši 100 metrov, lebo dych nestačil. Bola to veľká zmena. Potom som pribral na váhu asi 20 kg, prišli nové povinnosti. Starý bicykel ešte mám. Viem, že treba sa vrátiť na bicykel, nie kvôli 1. miestu, ale kvôli zdraviu. Minulý týždeň som bicykel zbavil pavučín a vyšiel nad Smolenický zámok. Treba pokračovať, veď aj Ježiš to pripomenul: Miluj bližného ako seba samého. Je to tam: Ako seba samého...

Neživé kamene?

Kamene sú súčasťou neživej prírody, ale každý má niečo v sebe neopakovateľné. Majú svoju kryštalickú sústavu alebo sú amorfné, majú farbu, tvrdosť, vryp, lesk, svoju históriu ako aj ľudia. Nemal som rád opracované kamene, ale pôvodné. Niektoré minerály spolu súvisia, takže keď nájdem jeden, môžem sa v okolí dopátrať k inému. Hľadať ich je ako hľadať skrytý poklad. Je veľa vzácnych minerálov, o ktorých ľudia ani nevedia. Napríklad v Častej, kde sa dajú nájsť minerály obsahujúce nikel, kobalt, meď a železo. Byť v prírode a pracovať s kladivom a sekáčikom je pre nadobudnutie sily a zdravia vždy prospešné. Potulky po prírode, lezenie po skalách a objavovanie starých šácht a štôlní prinášali vždy nejaké dobrodružstvo, takisto aj príbehy starých baníkov.

Hudobný talent

Šport a prírodné vedy boli moje prirodzené záľuby. A akordeón? Otec chcel, aby som niečo vedel aj z umenia. V rodine brat hral na gitaru, a ja som išiel v rodinnej tradícii - môj dedko z matkovej strany a

Mladý boboslovec

So spolubratom Benjamínom Kosnáčom, Peter Šimko vpravo

Primície v Novom Meste nad Váhom, rodičia

otcov brat boli perfektní harmonikári. Moc sa mi spočiatku nechcelo, ale umenie má svoje čaro, otvára dušu, cit, a je aj ako ventil. Vtáci to vedia od narodenia, my to musíme v sebe objaviť. V súčasnosti hrávam tak sporadicky, momentálne môj akordeón majú požičaný Fidlicanti, ale poznám dobre noty, takže nie je problém sa do toho dostať.

Povolanie dáva Boh

V každej dobe Ježiš dáva svojich kňazov primeraných na dobu, v ktorej ľudia žijú.

My sme mali výhodu, lebo sme sa poznali s kňazmi z celého Slovenska, lebo vtedy ešte existoval jeden seminár, takže kdekoľvek idem po Slovensku, mám kde zložiť svoju hlavu.) A každé naše stretnutie je obohacujúce.

Povolanie je jedno, dáva ho Ježiš. Náročnejšie v dnešnej dobe je to, že ľudia sa menej modlia, a preto je menej povolaní. To, že sa rodí menej detí, zohráva tiež určitú rolu, ale modlitba za povolania je dôležitejšia.

To, že som ťažké chvíle pred seminárom, seminár bol pre mňa príjemnou skutočnosťou. Chodil som na duchovné vedenie i duchovné cvičenia jezuitom. Je to moje pekné obdobie života. Vzťahy odtiaľ trvajú podnes.

Kňazské začiatky a súčasnosť

Byť kaplánom je radosť, lebo nemusím riešiť ekonomiku a vôbec materiálne veci a môžem sa naplno venovať pastorácii. Mohol som byť ako dieťa. Okrem sviatostnej pastorácie mal som na starosti mladých, adorácie, stretká, detské sv. omše a pritom som robil trénera pre cyklistiku, v Trnave sa k tomu pridružili skauti. Býval som aj chorý, ale Bohu vďaka za ľudí, ktorí stáli pri mne. Veľmi dobre som si rozumel v Trnave s ďalším kaplánom Milošom Pikalom, teologické debaty nás veľmi obohacovali. V Trnave sme spolu de facto mali na starosti farnosť Trnava - Modranka, kde sme spolu so Sestrami sv. Kríža mali stretká pre mladých (Diamant) a dospelých, ktoré fungujú doteraz.

Cífera

Bola to moja prvá farnosť, kde som bol menovaný ako administrátor a neskôr farár. Bolo to ťažké, lebo fara bola stará a zanedbaná a zdravotne nevhodná na bývanie pre obrovskú vlhkosť. Sám by som neurobil nič, keby som nemal pri sebe spoľahlivých ľudí z Trnavy, Cífera a samozrejme veľmi pomáhal môj otec a brat a takisto mama svojou modlitbou a ako dobrá kuchárka. Čo sa týka pastorácie, tak bola to

výzva, lebo kostol bol poloprázdny. Skúsil som to, čo don Bosco - kúpil som pštrosov, začal učiť a ľudia sa zapojili do modlitbového zápasu a kostol sa začal zaplňovať, takže keď som odchádzal, na nedeľnú sv. omšu prišlo minimálne 100 detí. Fara mala aj veľkú záhradu, takmer 2 ha, tak v spolupráci s farníkmi sa premenila na ihrisko s preliezkami a animátori z OZ viedli stretnutia s deťmi, kresťanské tábory, či kresťanské diskotéky, dni pre rodiny a pod. Ľudia sa tam sami angažovali, mali zodpovednosť za farnosť, takže nebolo to všetko závislé na kňazovi. Je to Božia milosť. Moji rodičia žili spolu s farníkmi, nadväzovali pekné vzťahy a moja mama tam odišla na druhý svet. Bolo to náročné.

Horné Orešany

Horné Orešany boli o niečom inom. Bývalý farár vdp. Miloslav Mrva je vynikajúci kňaz. Vnímal som jeho autoritu, žil pre farnosť a nasledovať ho v jeho šľapajach bolo veľmi náročné. Mohol som sa od neho veľa naučiť, rád by som bol, keby tam ostal, ale život ide často inak, ako si to my naplánujeme. Bolo treba len pokračovať v diele, ktoré mi on zanechal. V Horných Orešanoch sme sa starali aj o môjho otca a Pán mi doprial tam milosť, že odišiel k Pánovi pri mne. Život bez hmatateľnej prítomnosti rodičov je náročnejší, aj keď verím, že v modlitbách ma neopúšťajú, ale život sa zmenil. Začala tvrdá realita, nové povinnosti, dekanstvo, služba duchovne sužovaným. Je to boj o dušu, správne využitie času, hľadanie Božej vôle. Spoznávam svoju slabosť i veľkosť Božej lásky.

Smolenice

A tak som sa dostal sem, do Smoleníc, do mestečka oplývajúceho krásou prírody a boľavých vzťahov. Našiel som tu ľudí veľmi štedrých, pracovitých, horlivých, ale aj sklamaných, znechutených či sľubujúcich to, o čom vedia, že to nedodržia, ako sa ukáže po birmovke či Prvom sv. prijímaní. Spoznal som, že nemám v moci zmeniť ľudské srdcia, aj keby som sa rozkrájal. Preto Smolenice mi dávajú veľa

Kaplánke začiatky, stretnutie s miništrantami

Cíferské obdobie

Sv. omša pri príležitosti 25. výročia kňazskej vysviacky

- učia ma dôverovať Bohu, vydať sa do jeho rúk. V ňom nachádzam pokoj a nádej a liečenie všetkých smútkov.

Cirkevný súd

Na súde pracujem od roku 1995 najprv ako notár, potom ako obhajca a teraz ako sudca. Naša hlavná činnosť je v skúmaní nulity manželstva, teda či naozaj vzniklo pred oltárom alebo nie. Kňaz je prostredník, milosť udeľuje Pán. Je to ako pri sv. spovedi. Ak niekto síce navonok ľutuje hriechy, ale napríklad si vo svojom srdci povie, že aj tak po spovedi bude robiť také isté hriechy, jeho spoveď je neplatná, ja ako kňaz môžem povedať rozhrešenie, ale v skutočnosti ho nedostane, lebo Boh vidí do srdca. So vznikom manželstva je to podobne, napríklad keď niekto predstiera manželský súhlas alebo nie je schopný ho dať pre jeho nedostatky v psychike alebo niekto vynútil súhlas nátlakom, veľkým strachom alebo podvodom, navonok môže prebehnúť pekná svadba, ale snúbenci sa nestali pred Bohom manželia. Samozrejme treba to dokázať. Sú ľudia, pre ktorých manželstvo je len papier, vernosť nie je nič exkluzívne, majú dôležitejšie priority než manželský vzťah. Je veľa manželstiev nešťastných, ale niektoré z nich sú aj neplatné, lebo ich začiatok bol defektný. Je to pomoc pre manželov. Je pravda, že čo Boh spojil, nech človek nerozlučuje, teda my nemáme právo meniť Božie veci, ale čo keď v skutočnosti ich Boh nespojil? Toto riešime. Práca na súde mi pomáha stáť nohami na zemi, z druhej strany je to náročné.

Musím si dať pozor, keďže pracujem s nešťastnými ľuďmi, aby som neupadol do profesionálnej deformácie - že budem počúvať a riešiť iba negatívne veci a nebudem si všimáť pekné. Ak sa človek díva iba na zlo, ľahko sa udeje, že sa stane jeho súčasťou. Preto i ja potrebujem povzbudenie, tešiť sa z pekných vzťahov, detskej úprimnosti, úsmevu, počúvať spev vtáčikov, byť fascinovaný harmóniou prírody a hudbou ticha, spočinúť v Božom objatí.

*Z rozhovoru redakčne upravila
Ivana Štibraná*

BIRMOVKA 2018

LAURA REPOVÁ

05.05.2018 - deň, počas ktorého sa zo 48 mladých ľudí stali dospelí kresťania.

Rok príprav na tento slávnostný deň ubehol ako voda a zrazu tu bol deň D. Počas tohto roka sme absolvovali veľa prednášok a úloh, na ktorých sme získavali vedomosti o našej viere a na ktoré sa nám veľa krát nechcelo ísť, no motivovali nás dary, ktoré sme mali dostať. Birmovka je síce o daroch, no nie o tých finančných alebo hmotných, ktoré sme mali dostať od svojich

príbuzných, ale o daroch Ducha Svätého, vďaka ktorým môžeme plniť našu úlohu v cirkvi.

Plní očakávania ako to bude všetko prebiehať, hoci sme si všetko niekoľkokrát precvičili, kým sme vstúpili do kostola. Počas obradu birmovania sme dostali očakávané dary Ducha Svätého. Každý birmovanec to prežíval inak, no ja som cítila, že niečo vo mne sa zmenilo. Najskôr som nevedela čo, no po chvíli som si uvedomila, že zo mňa opadla nervozita a strach.

V mojom srdci som pocítila pokoj a lásku. Bola som taká šťastná, že by som začala na mieste skákať.

Po omši sme sa všetci s radosťou vybrali domov s tým, že to máme už všetko za sebou.

No birmovkou sa nič nekončí. Naopak, začína sa naša služba v cirkvi vďaka darom, ktoré sme dostali. Preto by som chcela vyzvať všetkých birmovancov, aby nezatvorili svoje dary, ktoré dostali niekde do skrinky, ale aby ich naplno využívali v prospech cirkvi.

AKO SME ZACHRAŇOVALI KRÁĽOVSTVO NEZAPADAJÚCEHO SLNKA

ANNA SEDLÁKOVÁ

Arachnan ukradol srdce kráľovstva, vrhol tmu na Kráľovstvo nezapadajúceho slnka a v ríši Mordor stráži tajomstvo s pomocou nebezpečného Raptilosa. Kráľ Elandorn hľadá princov a princeznú, ktoré mu pomôžu zachrániť kráľovstvo. Princezná Aniko pozná cestu, ktorá vedie do ríše Mordor a prevedie ňou tých, čo majú detské srdcia, lebo len oni môžu objaviť cestu k pokladu a záchrane kráľovstva. Pred tým však treba splniť celý rad nebezpečných úloh, ktoré preveria statočnosť, odvahu a bojovnosť malých princov a princezien. Ak sa im podarí na vábách dobra a zla získať kamienkami preukázať dostatok dobra, ktoré prinášajú, získajú kľúč od ríše Mordor. Vstup do nej je povolený len jednotlivo, aby princ či princezná preukázali, že sa neboja tmy, Arachnana ani Raptilosa a získali časť ukradnutého srdca. Keď ho získajú celé, z jeho častí sa dozvedia životne dôležitý odkaz a kde je ukrytá ďalšia časť pokladu. Na najvyššom mieste pod krížom sa nachádza trubica. Spoločnými silami ju treba v sprievode princeznej Aniko nájsť a priniesť kráľovi Elandornovi. Kráľovstvo je zachránené, princovia a princeznú sú pasované na rytierov. A čo je ten životne dôležitý odkaz?

"Boh je Lásky. A kto ostáva v láske ostáva v Bohu a Boh ostáva v ňom."

Bolo to zábavné a bavilo ma to. Bolo tam 11 úloh a za každú sme dostali kamienok. Jedno z najzábavnejších stanovíšť bolo stanovište maľovanie na tvár. Najnechutnejšie stanovište bolo to, kde účinkoval môj brat. Mali sme vyloviť kľúč, ktorý bol na dne vedra. To vedro bolo plné sladkej vody a želatínových guľčiek. Rozhodne najstrašidelnejšia časť bola pre mňa Krajina Mordor.

Do Mordoru sme išli, keď sme mali 11 kamienkov, čiže keď sme splnili 11 úloh. Tam sme museli dať ruku do terária so živou tarantulou, lebo vnútri bola indícia, kde máme ísť potom. Keď sme išli ďalej, bola tam škatuľa s veľhadom kráľovským. V nej bol kúsok papierového srdca. Keď to všetci urobili a tie kúsky srdca sme poskladali na tom srdci bolo napísané: „Kráľovský poklad hľadaj na najvyššom mieste pod krížom.“ Potom sme išli hore na kostolnú vežu a našli sme tam poklad. Ale boli tam aj iné úlohy ako napríklad podliezanie matracov, hádanky, strieľanie zo vzduchovky, preliezanie lán a mnohé ďalšie. Chcem poďakovať všetkým, ktorí to pomáhali organizovať a uskutočniť. :-)

Foto Andrej Lančarič, Pavol Vajszábel

POSTUP A POPIS PRÁC V NEŠTICHU

PETER ŠIMKO, JAROSLAV JELENEK, FOTO MARIÁN HORNÁČEK

Na kostole v Neštichu prebieha výmena odkvapového systému a bola realizovaná elektroinštalácia povaly kostola a veže a ich vnútorné osvetlenie. Ďakujeme všetkým za pomoc a ochotu nájsť čas pre spoločné dobro farnosti. Spolupráca chlapov v Neštichu je príkladom nielen pre našu farnosť. Vyprošujeme pre všetkých Božie požehnanie a pre rodiny súdržnosť.

Peter Šimko, dekan-farár

Podrobný popis prác a investícií spracoval pán JAROSLAV JELENEK:

- Sanácia vlhkosti odborný posudok vypracoval Ing. Jozef Bako, 09 / 2017.
- Stanovisko Krajského pamiatkového úradu Trnava 20.10.2017.
- Začatie prác 21.10.2017.
- Odstránenie betónového chodníka okolo kostola (brigádnic: Molda D., Molda P., Machala V., Hornáček M., Soos V., Štibraný P., Halvoník K., Šimo L., Bartoš F., Jelenek J.
- 25.10.2017 pokračovanie v odstraňovaní betónového chodníka okolo kostola (brigádnic: Molda D., Molda P., Machala V., Hornáček M., Soos V., Bartoš F., Petrovič E., Štibraný P., Jelenek J., práca ukončená.
- 6.11.2017 výškové zameranie laserom - podklad pre výkopové práce Jelenek P.
- 8.11.2017 výkop kanála pre osadenie dažďovej kanalizácie (brigádnic: Molda D., Štibraný P., Soos V., Bartoš F., Hornáček M., Petrovič E., Janáček M., Študenc P.
- 9.11.2017 pokračovanie vo výkopových prácach (brigádnic: Molda D., Štibraný P., Soos V., Študenc P., Jelenek J.) dovoz piesku na zasypanie kanalizačného potrubia.
- uhradil OÚ Smolenice vyrezanie túi okolo kostola, Gróf P., schválil OÚ Smolenice.
- 10.11.2017 vykopanie trativodu za múrom kostola, Brázdovič Peter s bagrom, dovoz potrubia.
- Z Trnavy zabezpečil Štibraný

P. montáž potrubia (brigádnic: Štibraný P., Soos V., Hornáček M., Petrovič E., Molda D., Študenc P., Jelenek J.), nákup chýbajúceho materiálu kolena a rúry.

- Začiatok montáže potrubia.
- 11.11.2017 pokračovanie v montážnych prácach dažďovej kanalizácie uloženie a zasypanie potrubia, napojenie pôvodných zvodov na novú kanalizáciu (brigádnic: Štibraný P., Soos V., Hornáček M., Petrovič E., Molda D., Machala V., Študenc P., Jelenek J.
- 16.11.2017 montáž odkvapového systému na zákristii, sinke a nad schodmi na chór- Petrovič E., Petrovič Metod, terénne úpravy okolo kostola (brigádnic: Štibraný P., Molda D., Hornáček M., Hornáček T., Jelenek J.)
- 17.11.2017 dovoz kameňa na zasypanie trativodu Brázdovič P. s bagrom, uloženie geotextílie a zasypanie trativodu (brigádnic: Štibraný P., Petrovič E., Molda D., Molda P., Jelenek J. ukončená prvá etapa odvodnenia kostola.
- 4.12.2017 dovoz odkvapového systému z Trnavy Petrovič Metod

Poznámka: Vykopanie a zasypanie trativodu Brázdovič P. – práce urobené zdarma.

Montáž odkvapového systému Petrovič Metod a Ernest – práce zdarma.

Dovoz odkvapového systému Petrovič M. – dovoz zdarma.

Náklady na odvodnenie kostola v Neštichu.

- Odborný posudok – sanácia vlhkosti 1080,- EUR.

- Dažďová kanalizácia – realizované 1028,32 EUR.
- Odkvapový systém – realizované sakristia a bočný vchod 256,39 EUR.
- Odkvapový systém – nákup, realizácia v r. 2018 690,50 EUR.

Spolu: 3055,21 EUR.

- Podlahový vysávač ETA + vrecká 158,98 EUR.
- Elektroinštalácia na povale a pri zvonoch – nákup, realizácia v r. 2018, 205,64 EUR.

Spolu: 3419,83 EUR.

Plán prác v roku 2018:

- Pokračovať v sanačných prácach na kostole.
- Oprava krytiny – strechy na kostole, v tomto roku bola 3x havária – vytrhnutá krytina vetrom.
- Následne realizácia nového odkvapového systému.
- Objednanie a montáž prístrešku nad vchodom do kostola.
- Elektroinštalácia na povale a pri zvonoch.

UDALOSTI OKOLO SOCHY PANNY MÁRIE LURDSKEJ V HLBOČI

(ZO SPOMIENOK A KRONÍK MICHALA INDRICHoviČA, DOPLNENÉ VÝPOVEĎAMI ELEONÓRY ČURAJOVEJ)

Soška Panny Márie Lurdskej v jaskyni Hlboči bola uctievaná dlhé roky v minulosti. Čas vzniku tejto jaskyne nevieme, ale podľa krápnikov na strope bolo to veľmi dávno. Nakoľko sa pamätám od roku 1925 bolo toto miesto veľmi navštevované a uctievané veriacimi.

„V roku 1937 bola na 1. mája veľká procesia do Hlboče. Vpredu kríž, ktorý niesol miništrant. Za ním ostatní miništranti, školská mládež, zástavy, mládenci a devy zo Združenia katolíckej mládeže a veriaci. Išlo sa od kostola po ulici smerom na Pivovarskú ulicu. Práve v tú nedeľu „socialisti“ tiež organizovali slávnosť. Pred hostincom Špičkom bola slávnostná slavobrána s transparentom, obsah už neviem. Máňa Ružičková sa tade produciovala v červených šatách a bolo rušno. Socialisti sa chystali k dačomu, čomu som nerozumela. Museli počkať, až procesia prejde do Pivovarskej ulice. Ľudia spievali nábožné piesne, pán Boháček Michal predmodlieval ruženec. Toto bol taký tromf pre socialistov. Kazateľ bol vdp. farár Šimút.“

Do roku 1848 tam chodievala z kostola vždy na 1. mája procesia s kňazom a hudbou. Naposledy to bolo 1. mája 1949. Potom to bolo ako i všetky verejné procesie (sprievody) zakázané. Procesie sa zúčastňovali deti, mládež, dospelí i starší, ktorí vládali túto cestu prejsť v počte 500-700 ľudí. Tam sa chodievalo od farského kostola hore Šifličkou vedľa starého židovského cintorína. Pri jaskyni bývala pobožnosť s kázňou. Často tam bývalo celé okolie jaskyne i protihľý svah zaplnené ľuďmi. Po ceste tam i späť dole Hlbočou sa spievali Mariánske piesne za doprodu dychovej hudby. Poslednú kázeň tam mal vdp. Cvičela, miestny farár.

Počas 2. svetovej vojny, keď sa po horách potulovali rôzne živly, bola urobená na jaskyni mreža. Po prechode frontu bol priložený ku soške obraz P. Márie s ďakovným nápisom na

mramorovej doske. Tiež tam bolo v tom čase osadených niekoľko súkromných ďakovných tabuliek. V roku 1955 bol v jaskyni osadený stojan na sviečky pred sochou.

O údržbu a ozdobovanie sa starali predovšetkým veriaci z Prílohov, kde zaujímala prvé miesto rodina Vrtochová a Vrátna. Po vymretí rodiny Vrtochovej prevzala starostlivosť o jaskyňu Agneša Homoláková, Lenka Čerešnáková a iné ženy, Anna Čáčková, Celestína Brázdovičová, Helena Slámová, Mária Ormandyová, ktoré sa starali o obrusy, kvety a čistotu jaskyne. Údržba sošky pripadala veriacim, čo mali skúsenosti s farbením a maľovaním. Od roku 1945 bola soška obnovená do roku 1985 štyri krát.

V rokoch od 1928 do 1985 bola soška niekoľko ráz úmyselne poškodená. Prvý krát zhodil sošku z oltárika miestny občan JH, ktorý bol v podnapitom stave. Nevie sa, či úmyselne alebo náhodou. V ľuďoch to spôsobilo veľké rozrušenie. Soška bola napoly prelomená. Dopravili ju do stolárskej dielne v majeri u grófa Pálffyho. Tam sošku zacementovali betónom. „Túto prácu vykonávali pán Jozef Pisarik a pán Jozef Blabút (Hely Jajcayovej otec). Nakoľko obstarat' cement a podobne bol problém, tak toto poskytol pán Gracel, ktorý bol šafárom v majeri.“ Potom ju obnovenú v jednu nedeľu, za veľkého sprievodu ľudí, premiestnili smolenické dievky na nosítkach na pleciah nesených späť do jas-

kyne v Hlboči. Tam bola potom odprosovací pobožnosť. Bolo to okolo roku 1929. Občan JH, ktorý rozbitie sošky zapríčinil, zomrel opustený vo svojom dome sediac pri sporáku s tvárou na platni. Tak sme ho našli asi na tretí deň po smrti, s tvárou opálenou od horúcej platne.

V ďalšom období bola soška niekoľkokrát poškodená deťmi, ktoré iste nemali žiadnu náboženskú výcho-

vu, takže ani nevedeli, čo robia. Naposledy bola jaskyňa barbarsky zdemolovaná dňa 8. alebo 9. februára 1985. Cez zatvorenú uzamknutú mrežu bola soška hákom utrhnutá z podstavca, tým rozbitá a horná časť sošky cez mrežu vytiahnutá, ešte vonku dodrúžganá. Obraz bol tiež hákom zničený.

Dva posledné prípady. Prvý objavil Cyril Gašparík, 65-ročný.

„V zimnom období vo všedné dni bývali sv. omše o 17. hodine. Po sv. omši 10.2. sme išli zobrať sošku Panny Márie do Hlboče. Eleonóra Čurajová, Adka Slobodová (Pinčeková) s mamou Jojkou a Ivetka Stanová, teraz už vydatá Hostinová. Zobrali sme sánky, 2 deky, popruchy a išli sme pre Matičku. Prirôdzene pani Ormandyová nám dala kľúče od brány. Soška bola v strede zlomená napoly a ťažká od betónu, ktorým bola naplnená. Bola dokotúlaná k bráne. Druhá časť bola na zemi, hlava sa držala na kerku, ale tvár mala poškodenú, časť brady jej chýbala. Aj ruky mala zopäté akoby prosila „už ma nechaj“. Inak dost' bola dokaličená. Sošku sme dali do deky, bola ozaj ťažká. Šťastlivo obviazali a na sánky dali ešte jednu deku. Obviazali ešte popruchmi, aby sa nám nezošmykla zo sánok. Pomodlili sme sa za úbožiaka, čo ju takto doráňal. Uzamkli sme bránku, sánky sme ako nosítka zniesli dole na cestu a pakovali sme hneď pánu Indrichovičovi na reparáciu.“

Sošku priviezli k nám 10.2. večer Eleonóra Čurajová s dievčatami.

Bola doráňaná 31 ranami, zahroteným železom a bez hlavy, ktorá bola úplne rozdrvená. Nakoľko soška z Hlboče je úplne podobná soške z Lurdskej jaskyne vo farskom kostole, urobil som si odliatok z kostolnej a už v utorok som rozbitú sošku sadrou opravil a osadil odliatu sadrovú vrchnú časť. Potom som sošku postupne natieral farbami a emailom, takže 20. februára bola soška zasa v plnej kráse, hotová, súca na premiestnenie do Hlboče. To však počkalo do mája. Zlosyn, ktorý sošku rozbil a takto zneuctil sa zatiaľ nenašiel. Božie mlyny však melú pomaly, ale iste. Pred tromi rokmi dvaja zneuctili sošku Matky Božej za Hájičkom v Trstúne. V krátkom čase jedného z nich privalil v hore strom a druhého usmrtili betónové panely, ktoré pri stretávaní s trajlerom spadli na jeho auto. Jeho 4-ročnému synkovi, ktorý sedel vedľa neho sa nič nestalo. Koncom apríla muži zo Smoleníc, J. Fančovič, R. Brázdovič, P. Chovanec, V. Greguš, M. Kovačovič, B. Obúlaný a iní upravili okolie jaskyne.

„Urobili schody vedľa skaly a upravili plošinu pred bráňkou. Obetónovali skalnatú dlažbu, aby sa tam mohol umiestniť stôl k sv. omšiam a vysadili sa okrasné dreviny. Pani Rózka Obúlaná týmto robotníkom, ktorí s takou chuťou vykonávali túto prácu, nosila aj požičieň. Čo im dobre padlo.“

Takto Kráľovná mája sa skveje znova v plnej kráse na svojom mieste, kde prichádza veľa miestnych i cezpoľných, aby si uctili Matku Božiu a prosili ju o pomoc a ochranu. Sošku Panny Márie 8.2. 1985

Púť do Hlboče, 1.5.2016

rozbil občan FL, ako sa sám priznal pánovi Ladislavovi Medovému. Zomrel okolo roku 1990 opustený v panskom dome oproti fary. Zadusil sa dymom zo spálenej podušky podobne ako v roku 1929 občan JH.

„V roku 1995 brána v Lurdskej jaskyni si tiež vyžiadala opravu. Nakoľko som pracovala na zásobovacom oddelení, bola som v Bratislave v podniku Hutnej odbytovej základni obstarat' patričné železo, profily, ktoré mi odporučil odborník pán Jozef Hostín. Prácu prevádzal za jeho pomoci pán Jozef Zelenský. Potom pán Hostín zabezpečil, že brána prešla v Trnave ešte pieskovaním, aby sa mohla potom natrieť farbou.“

Foto Ivana Štibraná, Emil Cisár

ODPORUČAM TI TÚTO KNIHU MARIANNA HUDCOVIČOVÁ

Digitálne deti, Výchova vo svetle displejov, Porta Libri 2016

Ako je to u vás doma s technickými vymoženosťami? Zbližujú vás alebo spôsobujú, že sa jeden druhému vzd'afujete? Keď som študovala na vysokej škole, na prednáškach etiky nám pán profesor často zdôrazňoval: „Nie všetko, čo je zrealizovateľné, je dobré, morálne, vhodné.“

Máme tu svet technológií a to vo výchove neznamená, že vymeníme knihy za mobily a smartfóny. Je vedecky dokázané, že deťom do dvoch rokov viac obrazovky škodia než im pomáhajú napredovať. Potrebujú preliezť, zažiť všetkými zmyslami svet okolo seba.

Mnohí rodičia povedia, že nemajú žiadne pravidlá. Keď sa deti chcú hrať na počítači, tak sa hrajú koľko chcú. Aj sa snažia vytvoriť určité pravidlá, aj sa ich nepodarilo udržať a nechávajú sa mnohí prevládnut' silou tak prít'azlivého média, akým nepochybne mobil, tablet, či počítač sú.

V knihe Digitálne deti nájdete cenné rady a nástroje, ktoré vám pomôžu dosiahnuť pozitívne zmeny. Zistíte, ako sa dá zbaviť prílišnej závislos-

ti od displejov, dozviete sa, ako môžete vaše deti naučiť' zručnostiam, ktoré potrebujú: náklonnosť, vďačnosť, zvládnutie hnevu, ospravedlnenie a pozornosť.

Tu je niekoľko myšlienok:

Až príliš často sa stáva, že deti utišujeme a zamestnávame obrazovkami aj vtedy, keď nejde o naliehavú situáciu či mimoriadny prípad.

Každé dieťa si kladie otázku: „Máš ma rád?“ Obmedzením prístupu na sociálne médiá pomôžete svojmu dieťaťu nájsť odpoveď u skutočných ľudí, ktorí ho zahrnú náklonnosťou, a nie u internetovej komunity, ktorá dokáže byť vrtkavá a krutá.

Keď sa naučíte pravidelne hovoriť jazykmi lásky vášho dieťaťa- fyzickým dotykom, slovami uistenia, pozornosťou, prijímaním darov a skutkami služby, vaše prejavy lásky svetu dokážu, že najúčinnejšie nedokážu lásku vyjadriť pixely ani statusy, ale rodičia.

Vaše dieťa a viac ako miliarda jeho mozgových buniek čakajú na podnety a rozvíjanie- nie zo strany obrazoviek, ale zo strany rodiča.

ŠTATISTIKY

PETER ŠIMKO

Krsty:

Juraj Magula - 8.4.2018
 Melissa Patinková - 15.4.2018
 Filip Kňaz - 14.4.2018
 Natália Mária Banárová -
 22.4.2018
 Lilien Majorosová - 22.4.2018
 Klára Slovákova - 6.5.2018
 Ľuboš Matula - 8.5.2018
 Peter Hornák - 27.5.2018
 Matej Selko - 3.6.2018
 Marek Polakovič - 17.6.2018

Sobáše:

14.4.2018 Lukáš Kňaz (Vínosady)
 a Jana Vórošová (Smolenice)
 14.4.2018 Ing. Ondrej Repa
 (Smolenice) a Mgr. Dana

Ďuranová (Banská Bystrica)
 21.4.2018 Tomáš Siebenstich
 (Šulekovo) a Viktória Rebeka
 Brázdovičová (Smolenice)
 28.4.2018 Martin Zachar
 (Rakoľuby) a Barbora Nídllová
 (Smolenice)
 12.5.2018 Martin Zachar
 (Bratislava) a Tatiana Podolinská
 (Bratislava)
 26.5.2018 Michal Holkovič (Dojč)
 a Monika Lezová (Bratislava)
 2.6.2018 Ondrej Orčík (Oravská
 Polhora) a Lenka Denkociová
 (Smolenice)
 9.6.2018 Róbert Pillár (Bardejov) a
 Barbora Žaludová (Smolenice)
 9.6.2018 Dávid Šenigla (Moravský

sv. Ján) a Helen McEwan
 (Manchester)
 16.6.2018 Tomáš Holkovič
 (Smolenice) a Patrícia Hradská
 (Vlčkovce)
 30.6.2018 Jeremy Borot (Paris) a
 Dana Huranová (Paris)

Pohreby:

12.4.2018 Anastázia Brestovanská
 (1927)
 27.4.2018 Miroslav Stano (1959)
 2.5.2018 Rudolf Javorek (1945)
 9.5.2018 Lýdia Šnircová (1949)
 19.5.2018 Denisa Škapová (1974)
 4.6.2018 Eduard Kurinec (1951)

VIEME LEN TAK DÔVEROVAŤ?

EMÍLIA BIHARIOVÁ

Pri všetkých mojich potulkách v Tanzánii prechádzam najprv Dar es Salaamom. Toto kozmopolitné mesto, plné lesku i chudoby, je vždy na krátky čas mojím domovom. Klasicky sa zastavujem u Joyce a jej rodiny, inak sa ani nedá, keďže ma už považujú za člena rodiny. Zapadám i do vekovej postupnosti jej detí. Okrem siedmich domácich členov, Joyce tentokrát okrem mňa hostí ďalších šesť ľudí. Vrava, radosť, druženie. Mám rada túto úprimnú africkú pohostinnosť, ktorú sme my už akosi stratili. Najviac vykúkajú tri školopovinné černošatky, ktoré sa naskladali do auta, aby ma prišli privítať ešte na letisko. Junior, Mese a Malcolm.

Uťahaná po náročnom lete snívam o pokojnej prechádzke po pláži netušiac, aký záujem vzbudí táto správa u mojich nových detských kamošov. Beriem ich so sebou, hoci ma ich mama varuje, že najmladší je riadny huncút a na mojom mies-

te by ho určite nebrala. Vidím jeho smutný pohľad a je mi jasné, že po mojom odchode so staršími súrodencami určite spustí plač. No hádam to nebude také zlé. Cestou ma neustále oslovujú teta. Okoloidúce tváre sa len tak obracajú a nechápajú, ako môžeme byť príbuzní. Malcolm sa ma drží a dookola dáva kontrolné otázky: Tá voda ma nenesie? Zachytíš ma? Bizarné otázky prváčika, ktorý ešte nevidel a nezažil more, sú prerušované jeho staršími súrodencami, ktorí taktiež hľadajú uistenie, že tá jemná voda na pláži nie je silnejšia ako oni. Ostýchanie a nedôvera sa pomaly ale isto vytráca až tak, že by sa do rozbuřeného mora hodili. Šantenie a radosť, ktorému sa veru nedá odolať! Netrvalo dlho a už plánujem, že na druhý deň sa určite celí namočíme a je čas naučiť sa i plávať. Spúbila som im ešte ukázať behajúce drobné kraby, ale varujem, že musia ticho sedieť a nevydať ani hlások. Do bodky poslúchnu každé

slovo, až nechápem, kedy teda začnú vystrájať a neposlúchať. Plná a jasná detská dôvera ma udivuje. Asi takúto dôveru od nás očakáva Pán, vložiť sa úplne do jeho rúk a nemyslieť len na vlastné sily, tak ako deti. Sme tak často upätí, všetko nalinkované, že nezostáva často priestor na iné plány ako tie naše. Koľko inšpirácie v týchto malých čokoládových postavkách! Pozdravujem z Tanzánii všetkých čitateľov Smolenického posla.

Farský časopis Smolenický posol. Vydáva Rímskokatolícky farský úrad v Smoleniciach.

Redakčná rada: Emília Bihariová, Miroslava Gregušová, Marianna Hudcovičová, Darina Jajcayová, Ján Jakubec, Ivana Janáčková, vdp. Peter Šimko, Ivana Štibraná.
 Cenzor: vdp. Peter Šimko.

S cirkevným schválením Arcibiskupského úradu v Trnave, dňa 10. decembra 2013, č. 8976/13. NIHIL OBSTAT.